

Archivář a historik Bohumír Roedl se narodil 9. září 1950 v Žatci. Jeho stejnojmenný otec byl učitel na základní škole, matka úřednice. V roce 1958 musel otec z kádrových důvodů (nevyhovující třídní původ) školu opustit a pracoval na dráze. Ve 2. polovině 60. let však mohl dálkově vystudovat historii a etabloval se jako jeden z předních českých iberoamerikanistů. V bibliografiích bývá uváděn jako Bohumír Roedl st.

Jeho syn chodil v Žatci do základní školy a v letech 1966–1969 na střední všeobecně vzdělávací školu. Citlivou dobu kolem osmnácti let věku prožíval v relativně svobodné atmosféře 2. poloviny 60. let. O to větším nárazem pro něj byla okupace v srpnu 1968 a následující normalizace. Jejimi začátky prošel jako student na Filozofické fakultě Karlovy univerzity, kde byl od roku 1969 zapsán na obory dějepis a filozofie. Byl svědkem toho, jak ze školy postupně odcházeli profesori, kteří byli z politických důvodů pro komunistický režim nepohodlní. Jeho učitelem na škole byl mj. doc. Karel Novotný, jenž mu v seminářích vštípl základy historické práce. V roce 1974 Roedl obhájil diplomovou práci *Toleranční patent a jeho ohlas v Čechách*, kterou o rok později rozšířil, absolvoval rigorózní řízení a byl mu udělen titul PhDr.

V roce 1974 byly absolventům fakulty inspiračním zdrojem pro hledání zaměstnání nástěnky s inzeráty, jež visely na katedře nebo na studijním oddělení. Na základě jednoho z nich Roedl v srpnu 1974 nastoupil – tehdy už ženatý s Renatou Klapkovou – jako odborný pracovník do Muzea skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou. Zde pracoval pod vedením dlouholetého archiváře JUDr. Václava Lukáše v oddělení historické sbírky. V letech 1975–1976 absolvoval základní vojenskou službu v Jincích. Mezitím se zkomplikovaly možnosti bydlení, proto se nevrátil po vojně už do Jablonce, nýbrž do Berouna, kde u svých rodičů bydlela manželka se společnou dcerou Barbarou. Protože se nenaskytlo žádné vhodné zaměstnání, vyzkoušel si Roedl namáhavou práci v dělnické profesi: v Královodvorských železárnách pracoval půl roku jako pomocník pekaře. Dodnes tuto životní epizodu považuje za cennou a pozitivní životní zkušenost.

Od začátku roku 1977 začal Roedl pracovat v koncernovém podniku Základna rozvoje uranového průmyslu v Příbrami jako podnikový archivář. Hlavním důvodem bylo, že podnik nabízel byt. Z hlediska pozdější profese bylo pozitivní, že se měl Roedl možnost seznámit s nejrůznějšími typy písemností produkovanými v podnikové sféře. Nicméně činnost v podnikovém archivu, kde hlavní činností byla skartace písemností s prošlými skartačními lhůtami, jež zpravidla proběhla do konce února, nemohla mladého historika s odbornými ambicemi dlouho naplňovat. Začal v pracovní době

navštěvovat příbramský okresní archiv, kde pod dohledem tamního ředitele Stanislava Poláka zahájil svou publikační činnost ve Vlastivědném sborníku Podbrdsko.

V roce 1979 se Roedl rozvedl, manželce s dcerou přenechal byt a začal shánět jiné zaměstnání. Získal místo historika umění na Krajském středisku památkové péče a ochrany přírody Středočeského kraje, jež sídlilo v Praze. Působil v oddělení evidence movitých památek. Práce se skládala z nepřetržitého cyklu revizí movitého majetku na jednotlivých památkových objektech (mj. Křivoklát, Karlštejn, Žleby, Březnice). Další činností bylo stěhování a převážení historického nábytku z objektu do objektu. Práce to sice byla zajímavá, Roedl měl možnost nahlédnout do depozitářů památkových objektů a měl v rukou předměty mimořádné umělecké hodnoty, nicméně v zimních měsících, kdy revize nejčastěji probíhaly, byly podmínky v depozitářích krušné a ani tato práce Roedla po čase nenaplňovala.

Roku 1981 se prostřednictvím otce dozvěděl, že se uvolnilo místo ředitele Okresního archivu v Lounech, které do té doby zastával Bořivoj Lůžek. O místo se Roedl přihlásil a k 1. dubnu 1981 byl přijat. Oklikou se tak vrátil do rodného kraje. Podařilo se mu také stabilizovat rodinné poměry. Získal v Lounech byt a v roce 1987 se oženil s Ing. Helenou Janečkovou, pocházející z Bořislavi, s níž má dceru Adélu.

Poslušen rad svého předchůdce, orientoval se Roedl od počátku jednak na popularizační činnost, jednak na publikační aktivity. V rámci Socialistické akademie objížděl vesnice na celém okrese a přednášel o jejich dějinách. Některé přednášky, zejména na Lounsku, se odehrávaly před naplněnými sály, na malých vsích na Podbořansku někdy mluvíval před posluchači, které bylo možné spočítat na prstech jedné ruky. Psal články do krajských a okresních novin. V roce 1985 založil Sborník Okresního archivu v Lounech, jehož 10 svazků vyšlo do roku 2001. A začal psát odborné práce a objíždět konference, přibližně do roku 2003 doslova v hektickém tempu. V prvních letech ho zajímaly dějiny městské kriminality v raném novověku. Výsledkem byla zejména registová edice *Smolné knihy města Loun* (in: Sborník OA v Lounech, 1993). Zaujala ho postava žateckého primátora Maxmiliána Hošťálka, původně zamýšlená studie mu přerostla v knižní monografii o Žatci v 16. století, vydanou v roce 1997 (*Žatecká rodina Hošťálků z Javořice*). Rodnému Žatci věnoval také edici knihy svědeckých výpovědí před žateckým konšelským soudem v letech 1580–1587 *Svědectví z morového času* (2003). Často citované je jeho *Vademecum městské správy v Lounech v letech 1573–1727* z roku 2004.

Láska k vínu přivedla Roedla k přesvědčení, že je třeba také něco udělat pro poznání dějin vinařství v regionu, a tak vznikla řada studií, nejdůležitější je zřejmě práce o lounských perkmistrech viničních hor *Úřad perkmistrů v Lounech v průběhu 16.–18. století* (in: Sborník archivních prací, 2003). Významným počinem bylo rovněž vydání prvních novodobých dějin Loun roku 2005 (*Louny*), Roedl byl editorem a spoluautorem této monografie. Popularizační směr jeho práce představují knížky

o dějinách vesnic na okrese, zejména Cítolib, Pnětluk a Tuchořic. Od roku 2010 však jeho historická práce ustoupila zcela do pozadí. Roedl se začal zabývat prací na Wikipedii, zejména vytvářením hesel z oblasti regionální vlastivědy a dějin světového výtvarného umění, což považuje, už s ohledem na vysokou návštěvnost jednotlivých hesel, za určité pokračování své popularizační činnosti z 80. a 90. let.

Jako všichni archiváři i Roedl se věnoval zpřístupňování archivních souborů, zejména obecních úřadů, národních výborů, pozůstalostí a okresních soudů. Od příchodu do archivu usiloval, aby byla každoročně restaurována nejméně jedna archiválie, zejména městské knihy, což se mu podařilo. Do poněkud chaotického stavu evidence archiválií, který převzal, se mu spolu s jeho spolupracovníky podařilo vnést určitý řád. Protože mu švagr, žijící v USA, přivezl už v roce 1988 počítač, naučil se jako jeden z prvních archivářů ovládat výpočetní techniku a na počátku 90. let radami pomáhal jak kolegům v severočeských archivech, tak v institucích, kam jezdil na předarchivní dohlídky. V letech 1993–1996 byl členem komise pro zavádění výpočetní techniky do archivů při Vědecké radě Ministerstva vnitra ČR. V redakční radě Sborníku archivních prací, prestižního časopisu českých archivářů, zasedal v letech 1992–2013. Při příležitosti svých šedesátin obdržel v roce 2010 od ministra vnitra medaili Za zásluhy o české archivnictví. V roce 2000 se mu podařilo v Lounech získat pozemek na stavbu nového okresního archivu.

Roedl nikdy nebyl členem KSČ. Listopad 1989 pro něj byl do jisté míry vysvobozením ze schizofrenní situace typického příslušníka šedé zóny, kdy sice zastával tzv. nomenklaturní místo a navenek musel být konformní, ale vnitřně pro něj byl komunistický režim naprosto nepřijatelný. Proto se hned zpočátku angažoval v lounském Občanském fóru a spoluzakládal místní odbočku Klubu angažovaných nestraníků. Počátkem roku 1990 byl kooptován do lounské městské rady a v komunálních volbách téhož roku byl zvolen do městského zastupitelstva. Do místního poslaneckého sboru se dostal ještě jednou, při volbách v roce 2010.

Na konci roku 2013 se rozhodl odejít do důchodu. Důvody byly dva. Dvaatřicetileté působení na jednom místě už se mu zdálo jednotvárné. A rovněž to bylo zklamání, že se přes všechno úsilí, které ve spolupráci se zřizovateli archivu, Okresním úřadem v Lounech a Státním oblastním archivem v Litoměřicích, vyvinul, nepodařilo vyřešit jeho tristní prostorovou situaci a nevyhovující ukládací podmínky pro archiválie.

(Zpracoval: Bohumír Roedl)